

NUMMER VIJF

Brave New Books

Eerste druk 2020 Ria Dinnissen

Coverfoto: Ria Dinnissen

Portretfoto cover: Joost Duppen

ISBN: 9789464186116

Uitgeverij BraveNewBooks

www.bravenewbooks.nl

Eerder verschenen van Ria Dinnissen:

2011	Moedertje Lief	uitgeverij Boekscout
2013	Liever Verre vrienden	Brave New Books
2015	Beschaamd Vertrouwen	Brave New Books
2017	Gezinsbedrog	Brave New Books

NUMMER VIJF

Ria Dinnissen

Copyright 2020 Ria Dinnissen

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver.

Voor Koen

Het leven is één grote wandeling
van grote en kleine stapjes
vallen en weer opstaan

Met dank aan
Dora, Leslie, Bea en Hennie

Proloog

4 Oktober 2018

Het was nog vroeg. De ochtenddauw had zich afgezet op de schoenen van de wandelaar langs het kanaal. Hij floot op zijn vingers om de hond, die te ver van hem was afgedwaald, te manen terug te komen. Toen die niet reageerde vloekte hij binnensmonds. Geërgerd liep hij naar de oever van het water om het dier aan te lijnen.

Als het beest niet wilde luisteren dan perkte zijn baasje zijn vrijheid maar in. Hij verbaasde zich wel over de ongehoorzaamheid. Zijn huisdier was goed afgericht en normaal gesproken gaf hij altijd direct gevolg aan de commando's. Nu stond de hond aan de rand van het kanaal met zijn neus in de lucht en liet zijn kop rondjes draaien, zoals hij alleen deed als hij iets rook maar niet kon thuisbrengen waar de geur vandaan kwam.

De wandelaar klikte de haak aan de lijn al open om die vast te maken aan de halsband, toen hij iets in het water zag drijven. In eerste instantie dacht hij dat het een opblaasbare boot was die op zijn kop lag. Toen hij beter keek, hield hij een ogenblik zijn adem in.

Boven de kraag van een bolstaande felrode jas, was nog net de achterkant van een hoofd te zien....

1.

4 Oktober 2018

Marleen neuriede zachtjes voor zich heen, terwijl ze de twee afgeladen volle boodschappentassen, die ze aan weerszijden van haar fietsstuur had hangen, er vanaf haalde.

Ze moest altijd lachen als mensen haar waarschuwden dat ze op die manier nog eens zou verongelukken. Ze deed het al jaren zo.

In de supermarkt verdeelde ze haar inkopen zodanig over de twee tassen, dat ze een nagenoeg gelijk gewicht hadden. Nooit een probleem geweest. Ze nam er maar zelden de auto voor. Hoogstens in de winter als het te gevaarlijk was om over de gladde wegen te glibberen. Of in de herfst wanneer het zo hard waaide dat ze met geen mogelijkheid tegen de wind op kon. Zelfs regen deerde haar niet, integendeel, soms hield ze er zelfs van tegen de slagregen in te rijden. Daarna voelde ze zich vaak heerlijk verfrist.

Maar natuurlijk vond ze het het fijnste als het lekker weer was. Zoals vandaag bijvoorbeeld. Al was het dan oktober, de zon scheen alsof die dacht dat hij nog boven de Kreeftskeerkring stond.

Toen Marleen de loopdeur in de garage van hun twee-onder-een-kapwoning opende, hoorde ze binnen de telefoon overgaan.

Ze had geen zin zich naar binnen te haasten. Eerst de boodschappen en de fiets maar eens in veiligheid brengen. Ze zou de eerste niet zijn die bestolen werd omdat ze even achteloos alles buiten had laten staan. De buurt waar ze woonde was gelukkig niet erg crimineel, maar ook hier kon je beter niet de kat op het spek binden.

Nadat ze de fiets in het rek had gezet, pakte ze de tassen op en liep via de tussendeur naar de berging.

Het geluid van de vaste telefoon hield op. Marleen slaakte bijna ongemerkt een zucht van verlichting. Ze was zo'n type dat het

iedereen altijd naar de zin wilde maken, en voelde zich dan ook al snel bezwaard als ze iemand onnodig liet wachten. Ze was nog bezig haar tassen naar de keuken te zeulen, toen ze het mobieltje in haar zak voelde trillen. Het bloed steeg naar haar wangen omdat ze zich betrappt voelde. Er was duidelijk iemand die haar dringend nodig had en zij had niet de moeite genomen zich voor die ander in te spannen. Nog terwijl ze dat dacht, realiseerde ze zich dat degene die haar belde niet wist dat ze thuis was. Ze kon dus altijd een uitvlucht bedenken. Maar stel je voor dat het de buurvrouw was die haar had zien aankomen? Schuld bewust zette ze snel de tassen op de grond en wurmde haar gsm uit haar broekzak.

“Marleen”, zei ze met haar vriendelijkste stem.

“Oh, gelukkig!” hoorde ze aan de andere kant opgelucht uitroepen.

“Josje?”

“Ja, ik was al bang dat ik niemand te pakken zou krijgen. Ik heb Gemma en Lidewij ook al geprobeerd te bellen, maar daar kreeg ik net zo min gehoor als bij jou thuis.”

“Sorry, ik kom net thuis van de super. Ik hoorde de telefoon wel, maar ik was er te laat bij.”

“Oh Marleen, jij altijd met je excuses! Je hoeft niemand verantwoording af te leggen, hoor.”

Marleen glimlachte even omdat ze de moederlijke Josje voor zich zag terwijl ze dat zei. Van de vier meiden met wie ze elke week wandelde, voelde ze zich het meest op haar gemak bij deze vrouw. Geen wonder, want als Marleen in een penibele situatie kwam tijdens onderlinge discussies, was het Josje die haar eruit redde. Niet dat Marleen de juiste woorden niet wist te vinden, maar ze had het lef niet ze uit te spreken. Dat wisten ze allemaal. Josje was de enige die bereid was daar rekening mee te houden.

De andere drie trokken zich niets aan van haar onzekerheid en vonden dat ze maar moest leren om voor zichzelf op te komen. Het ergerde hen dan ook vaak overduidelijk als Josje weer eens een standpunt van Marleen begon te verdedigen.

Josje kon dat gelukkig niets schelen. Die liet niet over zich heen walsen zoals zij, en had bovendien de gave om zich nooit ergens kwaad over te maken. Zeker niet over zienswijzen. Ze ging uit van het principe dat niemand gelijk heeft, alleen maar een mening.

Bovendien vond ze discussies alleen interessant omdat je ervan kon leren. Ze kon zich werkelijk verbazen over mensen die puur en alleen hun gedachten verkondigden om anderen te bewegen die over te nemen. Als mensen zich kwaad maakten tijdens een gedachte-wisseling, stapte Josje op. Dat vond ze kinderachtig.

“Ben je het thuis weer eens beu omdat je belt?” vroeg Marleen lachend, hoewel Josje daar eigenlijk veel te serieus voor klonk.

“Ik heb de koffie zo klaar hoor. Alleen even de boodschappen opruimen.”

“Nee, nee, daar belde ik niet voor. Maar uit je reactie begrijp ik dat je dus nog niet weet wat er gebeurd is.”

“Eh, wat er gebeurd is?” herhaalde Marleen.

“Ja. Meid, het is verschrikkelijk!”

Marleen kreeg onmiddellijk de neiging om Josje weg te drukken. Haar hele wezen schreeuwde dat ze niet wilde weten wat haar vriendin te vertellen had. Haar stem alleen klonk al onheilspellend genoeg. Marleen wilde geen rimpeling in deze prachtige najaarsdag waar ze zo goedgehumeurd aan begonnen was.

Onderweg had ze gefantaseerd over lekker luieren met haar e-reader op een ligstoel in de misschien wel laatste zonnestrallen van dit jaar.

“Wil ik het weten?” vroeg ze dan ook met overduidelijke tegenzin.

Josje was de enige van haar vriendinnen waarbij ze dat durfde.

“Ik ben bang dat je het niet wilt weten, maar wel móet weten”, zei Josje. “Vroeg of laat kom je er toch achter.”

Voor het eerst sinds Marleen Josje had leren kennen, hoorde ze spanning in haar stem. En ze kende haar nu toch al een jaar of twintig. Al vanaf dat hun kinderen tegelijkertijd aan hun basisschool-tijd begonnen. Even lang als ze haar andere medewandelaars kende. Met vieren liepen ze al ongeveer twaalf jaar. Vanaf het schooljaar

waarin hun kinderen naar de middelbare school gingen en ze het allemaal jammer vonden als ze elkaar niet meer zouden zien. Fleur, die er als vijfde bijgekomen was, vergezelde hen sinds een half jaar. Allerlei scenario's schoten door Marleens hoofd. Wat kon er zo belangrijk zijn dat zij het per se moest weten? Was er iets met de man of de dochter van Josje? Had Josje een ongeneeslijke ziekte? Ging ze scheiden?

“Oh Jos,” kreunde Marleen, “sorry, je weet dat ik hier niet goed in ben. Maar uiteraard ben ik er voor je als het nodig is. Zeg het maar.”

“Nee Marleen, er is niks met mij. Het gaat om Fleur....”

“Fleur?”

Marleen moest geestelijk even een ommezwaai maken.

Ze beseftte dat ze nu heel onnozel moest klinken.

“Ja, eh, ik weet niet hoe ik het moet zeggen”, begon Josje. “Er is iets gebeurd met Fleur.”

Het bleef een poosje stil. Marleen wachtte gespannen af wat er komen ging. Haar hart klopte angstig in haar keel. Zelfs als ze iets terug had willen zeggen, zou ze dat op dit ogenblik niet gekund hebben. Het leek alsof haar keel zat dichtgeschroefd.

Ze hoorde hoe de ander haar keel schraapte.

“Fleur is dood, Marleen.....”

“Dood?!”

“Maar hoe dan? Wanneer? We hebben gisteren nog met zijn allen gelopen. Ik snap het niet.”

“Ik ook niet. Maar het is wel zo. Ze is vanmorgen gevonden in het kanaal.”

“Jeetje, dus ze is verdronken?”

Marleen werd duizelig en hapte naar adem. Ze voelde een aanval van hyperventilatie opkomen.

“Ik denk het. Maar de politie doet onderzoek.”

“Weten ze wel zeker dat het om Fleur gaat? Ik bedoel.....”

“Ja, ze is geïdentificeerd door Christian.”

“Alle Jezus! Heb je haar man gesproken?”

“Nee. Hun dochter heeft Vivian gebeld. Die is nu daar.”

De dochters van Josje en Fleur waren al hartsvriendinnen vanaf de peuterspeelzaal.

“Wat een ramp Jos”, zei Marleen.

“Zeg dat wel. Maar ik ga hangen. Ik wil Gemma en Lidewij nog een keer proberen te bellen. Wel raar. Ze namen allebei niet op.”

“Zeiden die gisteren niet dat ze vandaag samen naar ‘On your feet’ gingen? Ze kunnen hun mobieltjes best op ‘stil’ hebben staan.”

“Oh ja, da’s waar.”

“Misschien kun je ze het slechte nieuws ook beter niet vandaag vertellen. Dan is hun hele dag waarschijnlijk bedorven. Ik bedoel, ze kunnen toch niets aan de dood van Fleur veranderen.”

“Je hebt gelijk Marleen. Maar dan maak ik nu toch gebruik van je aanbod voor die koffie. Ik kan nu effe niet alleen zijn.”

“Zie je zo”, zei Marleen, en drukte haar vriendin weg.

Verdwaasd begon ze met het opruimen van haar boodschappen.

Het enige wat ze vreemd genoeg kon denken was: dat hoeft Fleur nooit meer te doen....

2.

8 Maart 2018

De regen gutste tegen de ramen aan de voorkant van haar flat. Josje grinnikte. Lekker weer uitstel van het lappen van de ramen. Je kon er zowat niet meer doorheen kijken. Haar kon het niet schelen, maar Hans was het een doorn in het oog als de ruiten vol modderspatten en vegen zaten. Ze wist dat hij zich vaak moest verbijten om haar niet aan te sporen meer aan het huishouden te doen. Het liefst zag hij dat het hele huis elke dag kraakhelder was, maar dat was echt teveel gevraagd. Hij had er zo'n beetje mee leren leven. Soms, als het hem te gortig werd, maakte hij zelf een sopje en begon dan demonstratief de hele flat onder handen te nemen. Hoewel Josje zich dan best schuldig voelde omdat zij hele dagen thuis was, zette het haar niet aan tot meer actie in het huishouden. Ze vond het hooguit sneu dat Hans zich in het zweet werkte na een hele dag op de bouw.

Haar hart lag nu eenmaal niet bij poetsen. Ze zat liever over de stukken van de Leefbaarheidsgroep van hun wijk gebogen, waar ze secretaresse van was. Eigenlijk zou ze weer een betaalde baan moeten zoeken, dacht ze voor de zoveelste keer. Ze had haar vorige lang geleden opgezegd toen ze met zwangerschapsverlof ging. Ze kon daar niet parttime werken en wilde met een kind niet meer fulltime. Nog voor de bevalling was ze al het vrijwilligerswerk in gerold. En daar was ze al die jaren in blijven hangen.

Nu zat ze zich te verkneukelen over het uitwerken van de paas-activiteiten voor de jeugd. Ze keek verstoord op toen de bel ging. Even had ze de neiging net te doen of ze niet thuis was. Daar was ze echter weer te nieuwsgierig voor. Wie weet was het één van haar vriendinnen die een smeugig nieuwtje te vertellen had.

Ze drukte op de intercom: "Hallo?"

"Hé Josje, Fleur hier. Laat me alsjeblieft snel binnen want ik verdrink zowat!"

"Oh, Fleur. Ja natuurlijk. Ogenblikje."

Met tegenzin drukte ze op de knop om de centrale deur te openen.

Ze zuchtte toen ze de voordeur vast op een kier zette zodat Fleur zichzelf binnen kon laten. Uitgerekend Fleur! Helemaal geen zin in.

Als ze geweten had dat zij het was, had ze echt niet thuis gegeven.

Wat kwam ze trouwens doen? Ze zag haar alleen op de verjaardagen van hun dochters. Fleur was haar type niet. Te bekakt en te kritisch.

Josje veegde met een vinger over het dressoir en liet een schone streep in een laag stof achter. Pffff.... Daar kwam een opmerking over, gegarandeerd.

"Hallooooo! Daar ben ik dan!"

Josje probeerde een gastvrije glimlach tevoorschijn te toveren en hoopte maar dat het gelukt was.

"Hi Fleur. Wat brengt jou hier met dit hondenweer?"

"Brrr, zeg dat wel. Mag ik even een handdoek? Ik ben door- en doornat. Even een beetje bijkomen hoor."

Josje dook de badkamer in en griste een handdoek uit de kast.

Pas toen ze hem overhandigde zag ze tot haar ongenoegen dat er rafelranden aan zaten. Uitgerekend bij Fleur!

Het commentaar kwam zoals verwacht meteen.

"Jeetje, Josje, wordt het geen tijd dat je deze tot poetsdoek bombardeert? Ik heb nog een hele stapel nieuwe ongebruikt liggen.

Die zal ik volgende keer wel aan Vivian meegeven."

"Niet nodig hoor. Wij kunnen ons met deze nog best afdrogen", riposteerde Josje vrolijker dan ze zich voelde.

"Tuurlijk! Tussen de gaten door zeker?"

Josje zag hoe Fleur haar neus ophaalde bij die woorden.

"Luister Fleur, ik neem aan dat je niet gekomen bent om mijn linnengoed te bespreken. Ga lekker zitten, dan zet ik de koffie aan."

"Zoals je wilt", bromde Fleur, duidelijk gepikeerd.

Josje liep naar de keuken, deed twee pads in de Senseo, controleerde of er nog genoeg water in het reservoir zat, en zette het apparaat aan. Ze hoorde Fleur door de kamer lopen, af en toe misprijzend mompelend. Josje verkneukelde zich stiekem omdat ze nu al wist dat Fleur niet lang zou blijven. Het was duidelijk dat ze er totaal geen zin in had welke zitplaats dan ook te gebruiken. Alles was te goor naar de zin van mevrouw. Een stuk beter geluimd kwam Josje de kamer weer binnen en zette twee kopjes op de salontafel, zo de keuze bepalend voor de plek waar Fleur moest gaan zitten.

Uiteraard de stoel waar de meeste stofvlokken op lagen.

Geamuseerd keek ze toe hoe Fleur moeite deed niet te laten blijken dat ze vies was van haar zitplaats. Tot overmaat van ramp moest Fleur daarna ook nog toezien hoe Josje even met haar adem op het tuitje van het melkkannetje wasemde, waarna ze het met haar mouw afveegde. Fleur durfde nog net niet te kokhalzen.

“Och, nou ben ik de koekjes vergeten”, zei Josje.

Toen ze aanstalten maakte om op te staan, zei Fleur duidelijk nerveus: “Doe voor mij geen moeite. Ik snoep nooit.”

Dat was haar ook wel aan te zien. Ze was graatmager. Haar sleutelbeenderen staken bijna door haar vel. Als ze niet zo’n wijde trui aan had gehad, wist Josje zeker dat ze haar ribben had kunnen tellen. Ze vond het geen gezicht. Zeker niet gezien de een meter tachtig die Fleur zo ongeveer groot moest zijn.

Anderzijds zou Fleur van haar wel vinden dat ze eruitzag als een propje. Met haar een meter zeventig en maat zesenzeventig kon ze haar dat ook niet kwalijk nemen. Gelukkig zat Josje daar totaal niet mee. Het kon haar absoluut niet schelen hoe anderen over haar postuur dachten. Zij hield van het goede leven en lekker eten, en Hans vond haar nog altijd de mooiste vrouw ter wereld. Dat was voor haar het enige dat telde.

“Dan pak ik alleen voor mezelf een koek. Momentje.”

Terwijl ze opstond zag ze de blik van Fleur over haar figuur glijden.

Ze meende ook haar lippen even vaneen te zien gaan om een opmerking te maken. Toen ze ze weer sloot keek Josje haar sceptisch aan.

“Is er iets?” vroeg ze provocerend.

“Hè, wat, hoe bedoel je?”

“Ik dacht dat je iets wilde zeggen.”

“Nee, nee, we praten zo direct wel als je weer terug bent.”

Josje had inwendig het grootste plezier. Spottend bedacht ze dat Fleur zich een hele madam waande met haar poetsvrouw en tuinman. Terwijl ze in werkelijkheid niet in de gaten had waar het in het echte leven om draaide. Alsof er ook maar iemand was die tegen haar opkeek omdat ze toevallig een vent met een goedlopend eigen bedrijf had. Niet in de kennissenkring van Josje tenminste. Het was maar te hopen dat ze die in haar eigen leefwereld wel had, anders had ze niets om eigenwaarde aan te ontlenen. Het enige wat ze namelijk deed was het personeel commanderen en regelmatig naar de kapper gaan, de schoonheidsspecialiste, de nagelstyliste of het stadscentrum, om haar al veel te uitgebreide walk-in closet aan te vullen. Nou ja, het ging haar ook niet aan waar anderen tevreden mee waren. Zolang ze haar maar in haar waarde lieten.

Uit de rechthoekige blikken koektrommel met Delftsblauw motief pakte ze demonstratief een grote roze koek.

“Zo, gezellig”, zei ze terwijl ze zich gemakkelijk installeerde op de grijze stoffen hoekbank. “Hoe is het met je, Fleur? Wat een verrassing dat je hier bent. Dat doen we eigenlijk nooit hè, bij elkaar op bezoek gaan? Ik hoor natuurlijk wel eens wat van Vivian over jullie, maar wij spreken elkaar niet vaak.”

“Precies!” zei Fleur. “Ik vond dat we daar maar eens verandering in moesten brengen.”

“Ach, hoe komt dat zo?”

Nu werd Josje nieuwsgierig. Hun dochters waren al zo lang bevriend, en nooit had Fleur laten blijken dat ze zelf ook wel meer contact wilde hebben met haar. Waarom nu ineens wel?

“Nou, weet je, ik ben niet zo van het zomaar op bezoek gaan bij mensen. Zonder doel, bedoel ik. Maar ik heb jou altijd zo’n gezellige vrouw gevonden. Toen dacht ik: waarom gaan we niet samen lekker wandelen elke week. Dan kunnen we praten terwijl we ook nog eens gezond bezig zijn.”

“Sorry Fleur, maar ik wandel al elke woensdag met een stel meiden. Twee keer in de week vind ik teveel van het goede. Ik heb ook nog andere bezigheden.”

“Oh? Ken ik die dames waar je mee loopt?”

“Ik denk het wel. Het zijn allemaal moeders van kinderen waar Vivian en Maxime de basisschool mee hebben doorlopen.”

“Gôh, wat leuk! Wie zijn dat dan?”

“Gemma, Marleen en Lidewij. Als je nog weet wie dat zijn.”

“Ja, natuurlijk weet ik dat nog. Ik kon het destijds ook heel goed met hen vinden. Zouden ze het erg vinden als ik me bij jullie aansluit?”

Josje stond even helemaal perplex. Fleur had vroeger nooit ook maar enige belangstelling voor hen gehad, voor zover zij wist.

Bovendien vond ze het vreemd dat Fleur met al die meiden mee wilde om contact te kunnen hebben met haar.

“We kunnen best af en toe samen afspreken hoor, Fleur.”

Ze negeerde moedwillig de vraag en probeerde haar bewust af te leiden van het wandelclubje. Ze hadden het gezellig met hun viertjes en dat wilde ze graag zo houden. Het was maar de vraag of Fleur wel bij hen paste.

“Maar niet elke week. Ik ben niet zo van de vaste patronen.”

“Ha ha, grapjas! Elke woensdag is toch ook een vast patroon.”

“Ja, natuurlijk, maar de rest van de dagen wil ik me niet vastpinnen.”

“Dat hoef je toch ook niet als ik met jullie mee ga? Wat is het probleem Josje?”

De manier waarop ze ‘Josje’ zei stond haar niet aan.

Het had iets denigrerends. Alsof ze het tegen een kind had.

“Er is geen probleem als de anderen het oké vinden.”

“Natuurlijk. Ik snap dat je niet in je eentje kunt beslissen dat ik inbreuk maak op jullie groepje. Maar je wilt het ze dus wel vragen? Dat zou heel fijn zijn.”

Nadat ze Fleur de deur had uitgewerkt, zat Josje nog minstens een half uur te peinzen over het gesprek. Ze had het gevoel dat haar iets ontgaan was. Alleen kon ze er niet achter komen wat.

3.

14 Maart 2018

Het was gelukkig droog gebleven tijdens hun wekelijkse wandel-uurtje. Maar nu ze bij Marleen aan de koffie en thee zaten begon het wat te miezeren.

“Precies op tijd binnen”, zei Lidewij tevreden. “Buienradar had het weer eens helemaal goed.”

“Als het zo regent maakt het toch niet uit. Van dat beetje smelten we niet”, reageerde Gemma.

“Maar fijn is anders. Bovendien hoeven we nu onze schoenen niet uit te trekken. Geen modderspatje te bekennen”, zei Lidewij.

“Omdat we dankzij Marleen op de verharde weg zijn gebleven. Die weet wel waar ze ons laat wandelen als we bij haar napraten”, lachte Gemma met een ondeugende blik richting Marleen.

Ze zag hoe die acuut begon te blozen.

Daardoor wist Gemma dat hun gastvrouw haar opmerking weer eens serieus nam, terwijl het toch echt als grapje bedoeld was.

Soms vond ze het wel moeilijk dat Marleen zo in elkaar zat.

Ze had het gevoel dat ze haar woorden op een weegschaal moest leggen voor ze ze tegen haar uitsprak. Daar had ze helemaal geen zin in. Het ergerde haar enigszins dat Marleen in al die jaren dat ze elkaar kenden, nog altijd niet scheen te weten hoe ze bepaalde opmerkingen van haar vriendinnen moest interpreteren.

Ze leek altijd maar weer bevestigd te moeten krijgen dat ze er echt bij hoorde, en dat kleine onderlinge plagerijtjes geen aanvallen waren.

In het begin had Gemma gedacht dat Marleen autistische trekjes had.

Gaandeweg was het haar echter duidelijk geworden dat het puur en alleen onzekerheid was waardoor Marleen alles zo letterlijk nam.

Ze snapte de grapjes namelijk wel wanneer het over anderen ging.

Ook binnen hun vriendinnenclubje. Ze voelde echter meteen spanning bij Marleen zodra die dacht dat de opmerking verkeerd gevallen kon zijn bij de aangesprokene.

‘Vrede op aarde’ leek haar eeuwigdurende motto te zijn.

Er mocht geen zweem van een wanklank vallen of ze stond helemaal op scherp.

“Grapjûh”, verduidelijkte ze daarom ook nu maar weer.

De ietwat geërgerde ondertoon moest Marleen nauwelijks geruststellen beseftte ze.

“Ben je weer aan het bakken geweest?” vroeg Josje, verlekkerd naar de verse cake op tafel kijkend en het gesprekje negerend.

Gelukkig: afleiding, dacht Gemma. Kan ze zich op iets anders concentreren dan op haar ongemakkelijke gevoel.

“Ach ja,” zei Marleen verlegen, “ik moet toch wat te doen hebben.”

“Daar hebben we onze bescheiden bakker weer, hoor! Snij hem maar gauw aan voordat ik hier de hele boel onder kwijl.”

Lidewij snoof luidruchtig de baklucht op.

“Ruikt in elk geval goed.”

Ook zij reageerde niet op het voorvalletje tussen Gemma en Marleen.

Het liet haar totaal koud of Marleen zich al dan niet ongemakkelijk voelde. Ze snapte er ook niets van als de anderen weleens moeite deden om Marleen op haar gemak te stellen.

Lidewij ging er vanuit dat de vrouw des huizes op die manier nooit opgewassen zou zijn tegen mensen die harder waren dan zij. De enige remedie tegen een fragiele ziel was een harde leerschool, in haar optiek. Zo had ze haar kinderen opgevoed, zo ging ze met haar man om, en zo wenste ze zelf ook benaderd te worden. Geen flauwekul.

“Zeg,” zei Josje met volle mond, “ik heb een vraagje.”

“Eet eerst je mond eens leeg. Je spuugt me zowat onder”, mopperde Lidewij die links van haar zat.

“Sorry, sorry”, lachte Josje totaal niet schuld bewust.

Ze veegde de laatste kruimels van haar mond terwijl ze quasi verontschuldigend naar Lidewij keek.

Die verblikte of verbloosde niet en bleef haar misprijzend aankijken.

“Hier, heb je mijn zakdoek”, zei Josje. “Kun je de klodders van je gezicht vegen.”

Vrolijk trok Josje een verfrommelde katoenen zakdoek uit haar broekzak en hield die voor de neus van Lidewij.

Er was nog niet het kleinste kruimeltje op haar terechtgekomen, maar het ging Lidewij om het idee.

“Getver, weg met dat vieze ding”, gruwde ze terugdeinzend.

Josje lag in een deuk, Gemma grinnikte met haar mee, en Marleen probeerde weer eens de bliksemafleider te spelen door te vragen of er nog iemand iets wilde drinken.

“Ja, doe mij nog maar een bakje leut”, zei Josje. “Enne, misschien ook nog een plakje cake?” liet ze er schalks op volgen.

“Vreetzak”, schold Gemma goedmoedig.

“Zonde om het te laten bederven”, meende Josje.

“Ze heeft ook nog een man en kinderen, hoor. Die lusten misschien ook wel wat als ze thuiskomen.”

“Och, er is genoeg”, suste Marleen alweer terwijl ze nog een plak voor Josje neerzette. “Iemand van jullie nog?”

“Nee, dank je. Het was heel lekker, hoor, maar ik heb genoeg gehad”, weerde Gemma af. Lidewij schudde alleen maar even haar hoofd.

“Maar jij had een vraag. Daar waren we gebleven toen je begon te viespeuken”, zei Lidewij. “Shoot.”

“Oh ja, dat is waar ook”, herinnerde Josje zich ineens.

“Ik heb van de week bezoek gehad van Fleur. Kennen jullie Fleur nog? Dat is de moeder van Maxime.”

Gemma’s wenkbrauwen schoten omhoog.

“Ja, ik weet wel wie dat is. Ik kom haar regelmatig in het winkelcentrum bij ons om de hoek tegen”, zei Lidewij.

“Ja, ik ken haar ook nog wel”, zei Marleen. Die woont hier vlak achter ons in een van die grote vrijstaande herenhuizen.”

“Wat moest die bij jou?” vroeg Gemma.

“Tja, dat is eigenlijk een raar verhaal”, peinsde Josje. “Maar waar het in het kort op neer komt: kan ze ’s woensdags voortaan met ons meelopen?”

“Hè nee, doe niet zo ongezellig. We hebben al jaren zo’n fijn clubje met ons vieren. Ik wil er niemand bij hoor”, reageerde Gemma.

“Kom op Gemma, we zijn geen gesloten sekte. We kunnen toch wel open staan voor andere mensen?” zei Lidewij laatdunkend.

“Ik niet”, mokte Gemma.

“Nieuwe mensen om je heen kunnen heel verfrissend werken”, merkte Lidewij zuinigjes op.

“Ik vind ook dat we haar een kans moeten geven”, zei Josje.

“Volgens mij leidt ze maar een eenzaam bestaan.”

“Waarom wil ze in hemelsnaam juist met òns wandelen?” vroeg Gemma. “Laat haar een hond aanschaffen en daarmee gaan lopen. Misschien komt ze dan wel andere mensen tegen waar ze wat mee kan gaan doen.”

Marleen trok zich stilletjes terug bij het aanrecht. Ze voelde dat dit gesprek helemaal de verkeerde kant op ging. Oh, wat had ze een hekel aan zulke verhitte discussies.

“Kom op Gem, doe eens een beetje sociaal”, zei Josje. “Je moet haar gewoon een kans geven. Wat heb je tegen haar?”

“Niks”, mompelde Gemma.

“Of eigenlijk, alles!” liet ze er fel op volgen. “Die tuthola denkt dat ze heel wat is. Loopt altijd met haar neus in de wind en ziet je niet eens staan als je haar tegenkomt. Maar nu ze iemand nodig heeft zijn wij ineens goed genoeg.”

“Juist lekker om haar een lesje te leren”, verkneukelde Lidewij zich.

“Laat haar maar komen met haar VVD-praatjes. Die kunnen wij aan.”

Marleen kreunde inwendig en hoopte dat ze tegen zouden stemmen. Ze voorzag een hoop gesteggel in de toekomst, als ze Lidewij zo beluisterde. Die kicke juist op confrontaties.

Stiekem hoopte ze dat Gemma zou zeggen dat zij afhaakte als Fleur erbij kwam. Dan zouden Lidewij en Josje zeker geen uitbreiding van hun loopgroepje willen. Want zij hoorden met zijn vieren al zo lang bij elkaar dat ze dat nooit zouden opgeven.

“Wat vind jij er van Marleen?” onderbrak Lidewij tot haar grote schrik haar gedachtegang.

“Ik? Nou, ik eh...”

“Ja hoor, daar heb je haar weer”, schoot Lidewij uit haar slof. “Jij zult je mening ook eens geven hè. Ik zie heus wel dat je je probeert te drukken. Kom er maar eens bij zitten en vertel wat jij ervan denkt.” Bijna schoorvoetend schoof ook Marleen weer aan tafel.

“Nou, ik eh, ik weet niet of het zo’n goed idee is. We lopen nu altijd twee aan twee. Als we met vijven zijn loopt er altijd iemand alleen.”

“Wat een onzin!”

Dat was uiteraard weer Lidewij.

“Dat vind ik wel het slechtste argument dat er bestaat. Het gaat hier niet om praktische zaken, het gaat om hoe we er moreel gezien in staan.”

“Nou, ze heeft wel een punt”, zei Gemma.

“Ja, natuurlijk, jij grijpt elk argument aan om Fleur te weren”, reageerde Lidewij.

“Luister, als het zo’n issue is dan zeg ik gewoon dat het niet kan”, kwam Josje tussenbeide. “Het moet niet. Ik heb gewoon gezegd dat ik zou vragen of jullie het wilden. Zelf wil ik haar best een kans geven, maar als er iemand is die het niet wil, houdt het gewoon op.”

“Oh, ja, uiteraard, en dan krijg ik straks te horen dat het aan mij ligt”, foeterde Gemma.

“Wat wil je nou?” snauwde Lidewij. “Het ligt toch ook aan jou? Jij wilt er niemand bij. Voor mijn part lopen we straks met twintig man, wat kan mij dat schelen. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Maar dat schijnt niet voor jou te gelden.”

“Kunnen we alsjeblieft ophouden elkaar van alles te verwijten?” vroeg Marleen een beetje wanhopig.

“Marleen!” riepen Lidewij en Gemma tegelijkertijd.

Ze keken elkaar aan en schoten toen allebei in de lach.

“Wat ben je toch een schaap”, zei Lidewij goedmoedig haar hoofd schuddend. “Je zult het nooit leren Marleentje. Wij bekvechten wel, maar we zullen altijd als vrienden uit elkaar gaan, toch, Gem?”

“Zo is dat.”

“Maar, als ik het even mag samenvatten,” zei Josje, “ik vertel Fleur dus dat ze niet mee kan ’s woensdags?”

Lidewij keek veelbetekenend naar Gemma.

“Goed, goed, laat haar maar meelopen dan”, gaf Gemma met tegenzin toe. “We zien wel waar het schip strandt.”